

AI Medzi mladými kresťanmi možno začuť aj takéto otázky: “Prečo by malo byť kresťanstvo jediné pravé náboženstvo? Podľa čoho sa dá určiť, ktoré náboženstvo je pravé, ktorý boh je tým Skutočným?” Sú to oprávnené otázky, ktoré nás kresťanov občas privádzajú do nervozity. Myslíme si, že my v tom máme jasno. Veríme a naša viera je pre nás cennou samozrejmosťou. Čomu inému by sme mali veriť? Dnes sa však dá veriť čomukoľvek. Východné náboženstvá a ich praktiky čoraz viac získavajú na popularite, v inzerátoch a televízii nachádzame ponuky s výkladom osudu, kariet, služby proti urieknutiu, vídame ako naše “celebrity” vo veľkom nosia... Kto sa v tom má vyznať? Hľadanie pravdy bolo vždy namáhavé.

KE O tom svedčí aj dnešná slávnosť. Sv. Matúš ju zachycuje takto: „Keď sa za čias kráľa Herodesa v judejskom Betleheme narodil Ježiš, prišli do Jeruzalema mudrci od východu a pýtali sa: „Kde je ten novonarodený židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu na východe a prišli sme sa mu pokloniť.“

DI Čo je potrebné si všimnúť na mudrcoch od východu? Hľadali pravdu. Pre pravdu opúšťajú vlast' a vydajú sa na cestu do neznáma. Hľadať pravdu bolo vždy namáhavé a riskantné. Kňazi v Jeruzaleme vedeli o predpovediach, videli hviezdu, ale báli sa Herodesa, neurobili pre pravdu nič. Mudrci z východu v dieťati spoznávajú toho, ku ktorému ich priviedla hviezda a štúdiá. Nebolo to jednoduché a ľahké. Vieme, že Mária Ježiša uložila do jasiel pre dobytok. Nájsť v jasliach, v maštali Kráľa kráľov?! A predsa, toto stretnutie im vynahradiť čas strávený štúdiom nad knihami, dlhé cestovanie, hľadanie a iné ťažkosti.

PAR Toto je povzbudenie aj pre nás. Pravda o Bohu nám nespadne do náručia. V podstate sa pri hľadaní pravdy stretávajú dve dynamiky: ľudské úsilie a Božie láskavé zjavenie. Toto je tajomstvo človeka. Stále hľadá pravdu o zmysle života a existencii Boha.

MY Inga Kvassayová vydáva toto svedectvo: „Celý môj život bol poznačený hľadaním pravdy. Moji rodičia boli najlepší na svete. S bratom nás vychovávali s veľkou láskou a múdrosťou. K Bohu nás však nevedli, pretože Ho sami nepoznali. O Bohu sa vlastne vôbec nerozprávalo. A ak o ňom padli nejaké slová, bolo to vždy v súvislosti s kritizovaním Cirkvi. Podľa môjho otca, Cirkev je inštitúcia na mámenie peňazí od ľudí a kňazi sú obyčajní darmožráči! Vôbec som sa nehanbila za ten názor, ba čo viac, bola som naň pyšná, zdal sa mi jediný správny... a takto plynuli roky.

Otázka o zmysle života a o pravde sa však neustále vynárala a bola vždy nástojčivejšia. Začala som hľadať. Hľadala som v literatúre faktú. Necítila som však uspokojenie, nenachádzala som v nich to, čo som hľadala...

nenachádzala som pravdu. Tak som začala hľadať vo východnej filozofii a začala som čítať knihy o Budhovi, joge a čakrách. Znova sa mi to však zdalo príliš komplikované a bez konkrétnej odpovedi.

Až napokon prišiel deň, ktorý zmenil celý môj život. Bolo to na jeseň v roku 1998. So spolužiačkou zo strednej školy sme boli prijaté na vysokú školu do Bratislavy. S rodičmi sme bývali neďaleko Bratislavy, a tak sme jej mohli ponúknuť možnosť bývať u nás, keďže nechcela bývať na internáte. V jeden deň som ju chcela pozvať na čaj a poukazovať jej naše malé mestečko. Išli sme okolo kostola a mňa napadlo, že by to mohla byť pekná kultúrna pamiatka. Zrejme akurát skončila svätá omša. Ako praví turisti a začali sme si kostol obzerať. Vtedy sa pri nás s úsmevom pristavil kňaz a vyslovil vetu, na ktorú nikdy nezabudnem: „Tak ako dievčatá, prišli ste potešiť Ježiška?“ V tej chvíli mi napadlo, že je asi trochu mimo. Aký Ježiško? Ak vôbec nejaký bol, tak už predsa dávno zomrel! Tak sa začal rozhovor a po chvíli nás ten kňaz pozval na faru na čaj. To bol pre mňa dvojité šok – po prvé: kňaz sa rozpráva so ženami?; a po druhé – kňaz pije čaj? Pozvanie sme prijali a počas tej krátkej návštevy sme zistili, že je celkom normálny... Pozval nás na sv. omšu vypočuť si jeho kázeň. Na ďalší týždeň sme si išli vypočuť kázeň a mňa veľmi prekvapilo, že v ničom, čo som počula, som nenašla nič podozrivé, nič z názoru, aký panoval v mojej rodine, ani nič „nenormálne“. Ba naopak, páčilo sa mi to. Fascinovalo ma evanjelium, ktoré bolo čítané pred kázňou. Nachádzala som v ňom toľko odpovedí na moje otázky, toľko svetla! Veľkým svedectvom boli aj mladí ľudia, ktorí nás po sv. omši pozvali medzi seba, hoci nás vôbec nepoznali. Nerozumela som, ako som mohla mať taký názor o Bohu a Cirkvi! Ved' som o nich nič nevedela! Napadlo mi, že som bola oklamaná, že tí, ktorí žili v mojom okolí, mi nepovedali pravdu o Bohu a o Cirkvi, keďže nič o nich nevedeli... že ma ovplyvnili... a ja som sa nechala. Plynuli týždne a mesiace a ja som začala chodiť na sv. omšu každý deň, aby som mohla počuť slová evanjelia.

Dnes som rehoľnou sestrou v Kongregácii sestier Matky Božieho Milosrdenstva. Môžem Bohu po zvyšok svojho života ďakovať, že mi ukázal jeho zmysel a že som Ho mohla spoznať.“

ADE Ďakujeme Ti Pane, za dar viery. Amen.